

LOKĀLPLĀNOJUMA UN DETĀLPLĀNOJUMA NOŠĶIRŠANA

LOCAL PLAN AND DETAIL PLAN DIFFERENTIATION

Marta Korkla

Rēzeknes Tehnoloģiju akadēmija, marta.korkla@gmail.com, +371 26892246

Rēzekne, Latvija

Zinātniskā vadītāja: **Ilgā Krampuža**, Mg.iur., Mg.soc.sc., lektore

Abstract. *With fast expanding of urbanization and migration of residents, and hence the development of construction and infrastructure, spatial planning with its legal aspects is becoming increasingly important. Spatial planning is a complicated process directed at spatial development, ensuring quality environment with quality infrastructure, rational use of material and human resources, which in turn improves state economy. In Latvia on 1 December 2011 the new Spatial Development Planning Law came into force, which introduced a new local government spatial planning tool – the local plan.*

Keywords: *Infrastructure, local plan, spatial planning.*

Ievads

Teritorijas plānojumu galvenais mērķis attiecīgās teritorijas izmantošanā ir līdzsvarot gan privātpersonu, gan sabiedrības intereses. Vietējās pašvaldības teritorijas plānojums ir vietējās pašvaldības ilgtermiņa teritorijas attīstības plānošanas dokuments. Tajā ir noteiktas prasības teritorijas izmantošanai un apbūvei, publiskai infrastruktūrai, kā arī citiem teritorijas izmantošanas nosacījumiem. (Čepāne, 2014., 421.lpp).

2011. gadā spēkā stājās jaunais Teritorijas attīstības plānošanas likums ar kuru tika ieviestas vairākas būtiskas izmaiņas, kas skar teritorijas plānošanu, šo procesu apstrīdēšanu, kā arī ar to ieviesa jaunu pašvaldību plānojumu veidu - lokāplānojumu, kura definējums vēl aizvien ir diskutabls, jo šis plānojuma veids praksē bieži vien pārklājas ar detāplānojumam piemītošajām iezīmēm. Kopš minētā likuma spēkā stāšanās Latvijas Republikas Satversmes tiesa ir izskatījusi jau divas lietas (Latvijas Republikas Satversmes tiesas spriedums lietā Nr. 2014-04-03, 2014.; Latvijas Republikas Satversmes tiesas spriedums lietā Nr. 2013-19-03, 2014.), kas skar lokāplānojuma atbilstību konstitucionālajām normām, arī tiesību doktrīnās (Čepāne, 2014.) tiek aktualizēts šis jautājums, kā arī vairākās pašvaldībās, piemēram, Rīgas (Uzsākas lokāplānojuma publiskā apspriešana Mūksalas ielā), Babītes novadā (Sabiedriskā un publiskā apspriešana), Ropažu novadā (Lokāplānojuma projekta nekustamā īpašuma “Lielkangari”, Kangari, Ropažu novads teritorijas daļā publiskā apspriešana) u.c. ir ierosināta lokāplānojuma apspriešana.

Raksta mērķis – izpētīt lokāplānojuma un detāplānojuma nošķiršanas problēmas, kas izriet no normatīva regulējuma, konstatējot tajā pastāvošās nepilnības. Zinātniskā raksta uzdevumi: 1) izanalizēt lokāplānojuma izstrādes mērķi; 2) analizēt detāplānojuma definīciju; 3) izanalizēt lokāplānojuma un detāplānojuma atšķirības.

Rakstā tiek izmantotas šādas metodes: salīdzinošā metode - izmantota, lai analizētu nacionālos normatīvos aktus, kā arī izvērtētu dažādu autoru viedokļus, kas attiecas uz teritorijas plānojuma veidiem; analītiskā pētījuma metode tiek izmantota, lai vērtētu normatīvos aktus, tiesu praksi, kā arī tiesību speciālistu uzskatus. Darbā tiek izmantota arī gramatiskā metode un teleoloģiskā metode, lai analizētu lokāplānojuma un detāplānojuma tiesību normu saturu un mērķi.

Teritorijas attīstības plānošanas likuma 1. pantā iekļautas lokāplānojuma un detāplānojuma definīcijas, atbilstoši kurām tiek skaidrota šo jēdzienu nozīme. Proti, lokāplānojums ir vietējās pašvaldības ilgtermiņa teritorijas attīstības plānošanas dokuments, kuru izstrādā republikas pilsētas daļai, novada pilsētai vai tās daļai, ciemam vai tā daļai vai lauku teritorijas daļai kāda plānošanas uzdevuma risināšanai vai teritorijas plānojuma detalizēšanai vai grozīšanai. Turpretim detāplānojums — detalizēts vietējās pašvaldības teritorijas daļas plānojums, kuru izstrādā, lai noteiktu prasības konkrētu zemes vienību izmantošanai un apbūves parametriem, kā arī precizētu zemes vienību robežas un aprobežojumus (Teritorijas attīstības plānošanas likums). Turklāt, 2015. gada 1. maija Ministru

kabineta noteikumos Nr. 628 "Noteikumi par pašvaldību teritorijas attīstības plānošanas dokumentiem" ir precizēts lokāplānojuma un detālplānojuma saturs.

Vispārīgi izvērtējot minēto jēdzienu likumisko skaidrojumu, ir iespējams nodalīt to atšķirības, kā arī izprast galvenās vadlīnijas, kādos gadījumos izstrādājams katrs no šiem vietējās pašvaldības teritorijas plānošanas veidiem, taču būtiskākā nenoteiktība izriet no Teritorijas attīstības plānošanas likumā ietvertajām normām, kas sniedz informāciju par detālplānojuma un lokāplānojuma izstrādi un īstenošanu. Minētajā likumā nav ietvertas normas, kas tieši noteiktu kādos gadījumos izstrādājams katrs no šiem plānojuma veidiem, līdz ar ko praksē var rasties situācijas, kad tiesību normas tiek tulkotas dažādi un pie vienādiem faktiskajiem apstākļiem tiek izstrādāti dažādi plānojuma veidi. Autoresprāt, šāda situācija nav pieļaujama, jo ir pretrunā ar mērķi kā dēļ tika izveidots jauns vietējās pašvaldības teritorijas plānojuma veids. Likumdevēja mērķis, ieviešot lokāplānojuma tiesisko regulējumu, bija atvieglot procesu kādā veicamas izmaiņas teritorijas plānojumā.

Likumprojekts paredzēja, ka vietējā pašvaldība nepieciešamības gadījumā var izstrādāt lokāplānojumu - teritorijas daļas plānojumu specifiska plānošanas uzdevuma (problēmas) lokālam risinājumam un teritorijas plānojuma detalizācijai. Tika paredzēts, ka lokāplānojumu varēs izstrādāt gan pilsētu un ciemu, gan pašvaldības lauku teritorijas daļai. Gadījumos, ja lauku teritorijai nebūs noteikts funkcionālais zonējums, ar lokāplānojumu to varēs noteikt. Turklāt tika paredzēts, ka lokāplānojumus vietējā pašvaldība varēs izstrādāt pēc savas iniciatīvas, ja uzskatīs par nepieciešamu veikt pilsētas vai ciema teritorijas plānojuma detalizāciju (ja teritorijas plānojums ir vispārīgs) vai arī ar mērķi atrisināt noteiktās problēmas (ielu tīkls, inženierkomunikāciju izvietojums u.c.). (Teritorijas attīstības plānošanas likums. Likumprojekts). Piemēram, tas ir paredzēts situācijās, kad pašvaldība pēc savas iniciatīvas vēlas kādā lauku teritorijā attīstīt rūpniecisko ražošanu un līdz ar to ir nepieciešams izstrādāt lokāplānojumu, jo ar to tiek grozīts esošās teritorijas izmantošanas veids, turklāt, saistībā ar plānoto ražošanas ieceri ir konkrētajai teritorijai nepieciešams piesaistīt inženiertīklus vai arī izveidot ielu tīklu. Pamatojoties uz likumprojekta anotācijā iekļauto izvērsto lokāplānojuma skaidrojumu, ir secināms, ka likumprojekta anotācijā lokāplānojuma izstrādes gadījumi tiek skaidroti plašāk.

Kā uzskata tiesību zinātniece S. Meiere, lokāplānojums bija iecerēts kā plānošanas instruments, lai plānošanu padarītu elastīgāku, jo teritorijas plānojumi bija kļuvuši pārlietu detalizēti (Meiere, 2012, 113.lpp). Autoresprāt, teritorijas plānojumu detalizētība ir atbalstāma situācijās, kad tā ir izstrādāta ņemot par prioritāti konkrēto zonu stratēģiskos izmantošanas veidus, analizējot līdzās esošo teritoriju attīstības tendences un veidotas, lai attīstītu infrastruktūru. Situācijās, kad teritorijas plānojumi ir detalizēti, taču netālus esošajām teritorijām noteikti ļoti atšķirīgi funkcionālie zonējumi, var nākties bieži veikt grozījumus attiecīgajā teritorijas izmantošanas veidā, ko autore nevērtē kā pozitīvu tendenci. Atbilstoši tiesību zinātnieces S. Meieres viedoklim: "Pēdējā desmitgadē likumdevējs ir pakāpeniski, tomēr konsekventi mazinājis detālplānojuma lomu, vispirms nostiprinot prezumpciju, ka detālplānojumi nepieciešami vienīgi likumā noteiktajos gadījumos, bet vēlāk šo gadījumu skaitu arvien sašaurinājis. Jaunā teritorijas plānojumu sistēma pašvaldības rīcības brīvību nenoliedzami paplašina" (Meiere, 2012, 113.lpp). Autoresprāt, tas vērtējams pozitīvi, jo tas padara teritorijas plānošanu daudz elastīgāku, piemēram, situācijās, kad pieaug nepieciešamība pēc kādas zonas infrastruktūras uzlabošanas, ir iespēja veikt tās izmantošanas veida grozījumus, kas var kalpot par labu ekonomikas izaugsmei vai veidot sakoptāku vidi.

Taču lokāplānojumi ar to plašajām iespējām (spēju grozīt teritorijas plānojumu un plānot apbūvi lauku teritorijās, kurām var nebūt noteikts zonējums), kas zināmā mērā stājas detālplānojumu vietā un kuru izstrādi varēs finansēt privātpersonas, liecina, ka turpmāk teritorijas plānošana vietējā līmenī lielākā mērā nekā līdz šim būs attīstītāju rokās (Meiere, 2012, 113.lpp).

Tātad no normatīvā regulējuma tieši neizriet kritēriji - gadījumi, kuros iespējama lokāplānojuma izstrāde, bet kuros obligāti nepieciešama detālplānojuma izstrāde un

lokāplānojuma izstrāde nav iespējama. Proti, nepastāv ierobežojumi balstoties uz kuriem būtu iespēja norobežot šos pašvaldības teritorijas plānojuma veidus.

Izskatot tiesu prakses piemērus, var balstīties uz Latvijas Republikas Satversmes tiesā skatītās lietas faktiskajiem apstākļiem, proti, kopš 2011. gada 1. decembra Teritorijas plānošanas likumu aizstāj Teritorijas attīstības plānošanas likums, kura pārejas noteikumu 9. punkts noteica: „Detālpilānojumi, kuru izstrāde uzsākta pirms šā likuma spēkā stāšanās, pabeidzami atbilstoši to normatīvo aktu prasībām, kuri bija spēkā detālpilānojumu izstrādes uzsākšanas dienā, bet ne vēlāk kā līdz 2012. gada 31. decembrim.” Attiecīgās teritorijas detālpilānojuma izstrāde līdz minētajam termiņam netika pabeigta, līdz ar ko no jauna šai teritorijai tika izstrādāts lokāpilānojums. Teritorijas detālpilānojuma uzdevums bijis detalizēt vietējas nozīmes arhitektūras pieminekļa – kultūras un atpūtas parka „Mežaparks” – izmantošanas un apbūves noteikumus (Latvijas Republikas Satversmes tiesas spriedums lietā Nr. 2014-04-03, 2014., 2.lpp).

Pieteikuma iesniedzēja izteica argumentus, kas norādīja uz nepamatotu lokāpilānojuma izstrādi (tā uzskatīja, ka teritorijai pēc normatīvo aktu izmaiņām bija jāizstrādā detālpilānojums, nevis lokāpilānojums). Taču Latvijas Republikas Satversmes tiesa uzsvēra, ka saskaņā ar spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem Mežaparka detālpilānojuma risinājumi pēc būtības atbilstot nevis detālpilānojuma, bet lokāpilānojuma uzdevumam un saturam. Atbilstoši iepriekš minētajiem pārejas noteikumiem detālpilānojums netika izstrādāts līdz galam noteiktajā termiņā un tā mērķis sakritis ar šajā brīdī spēkā esošā lokāpilānojuma mērķi - detalizēt Mežaparka teritorijas pilānojumu. Kā norādīja Latvijas Republikas Satversmes tiesa: “Lokāpilānojumu varot izstrādāt republikas pilsētas daļai, savukārt detālpilānojums esot vairāk piemērots salīdzinoši nelielu teritoriju detalizētai pilānošanai. Tā kā šajā gadījumā pilānojums tika izstrādāts visai Mežaparka teritorijai, t.i., platības ziņā visai ievērojamai Rīgas pilsētas daļai, tad, ievērojot jauno tiesisko regulējumu, atzīstams, ka pilānošanas uzdevuma izpildei lokāpilānojums ir labāk piemērots nekā detālpilānojums”(Latvijas Republikas Satversmes tiesas spriedums lietā Nr. 2014-04-03, 2014., 9.lpp). Vērtējot tiesas argumentus, secināms, ka tiek atzītas līdzības, kas raksturīgas patreiz spēkā esošajam lokāpilānojuma un detālpilānojuma. Pamatojoties uz to, var secināt, ka pašreiz spēkā esošais normatīvais regulējums nav pilnvērtīgs un likumdevējs, ieviešot jaunu teritorijas pilānojuma veidu, nav precizējis normatīvo regulējumu, kas skar teritorijas pilānojumu sistēmu.

Līdz ar jaunā Teritorijas attīstības pilānošanas likuma ieviešanu likumdevējs vēlējies uzlabot gan teritorijas pilānošanas efektivitāti, gan veidot atbilstošu teritorijas pilānojumu pārsūdzēšanas kārtību. Atbilstoši Teritorijas attīstības pilānošanas likumprojekta anotācijai - par vienu no nozīmīgām problēmām tika atzīta situācija, kad iepriekš vietējās pašvaldības detālpilānojumi tika apstiprināti saistošo noteikumu veidā. Latvijas Republikas Satversmes tiesa bija norādījusi, ka detālpilānojumu izvērtēšana ir Satversmes tiesai neraksturīga funkcija, un detālpilānojums pēc savas būtības līdzinās vispārējā rakstura administratīvajam aktam, nevis ārējam normatīvajam aktam. Gadījumā, kad detālpilānojums tiek apstiprināts ar saistošajiem noteikumiem, detālpilānojuma izstrādes process ir atzīstams par ārējā normatīvā akta izstrādes procesu. Līdz ar to, detālpilānojuma izstrādes ierosinātajam nepastāv iespējas aizsargāt savas tiesiskās intereses detālpilānojuma izstrādes procesā līdzīgi, kā tās būtu, piemēram, būvniecības procesā, kas ir administratīvais process. Šāds tiesiskās aizsardzības līdzekļu trūkums nonāk pretrunā ar Satversmes 92.pantu (Teritorijas attīstības pilānošanas likums. Likumprojekts).

Autoresprāt, likumdevējs nav vērtējis apstākli, ka ar jauno Teritorijas attīstības pilānošanas likumu ieviestais jaunais pašvaldības teritorijas pilānojuma veids – lokāpilānojums ir apstiprināms un līdz ar to apstrīdāms līdzīgi kā pirms šī likuma spēkā stāšanās bija apstiprināms un apstrīdāms detālpilānojums. Tas veido līdzvērtīgas problēmas, kuras likumdevējs bija censties novērst ar šī likuma izstrādi un tāpēc mainījies detālpilānojuma apstiprināšanas kārtību. Piemēram, kā uzsver tiesību zinātniece S. Meiere: “Līdz šim detālpilānojumu pieņemšana ar pašvaldības saistošajiem noteikumiem juridiskajā praksē ir radījusi visai nopietnu problēmu privātpersonām efektīvi aizsargāt savas tiesības. Detālpilānojuma izstrāde līdzīgi kā citu teritorijas pilānojumu sagatavošana tiek īstenota ar

vairākiem secīgiem pašvaldības domes lēmumiem. Juridiskajā praksē iepriekš visai bieži bija gadījumi, kad privātpersonas – galvenokārt detālpārvaldības izstrādes ierosinātāji – vērsās ar pieteikumu administratīvajā tiesā, pārsūdzot kādu no minētajiem lēmumiem. Taču administratīvās tiesas atteicās pieņemt izskatīšanai šādus pieteikumus, pamatojot, ka lieta nav izskatāma administratīvā procesa kārtībā. Kamēr detālpārvaldības tiek pieņemti ar ārējo normatīvo aktu, to izdošana ir nevis valsts pārvaldes, bet gan likumdošanas funkcija, kas nav pakļauta administratīvās tiesas kontrolei” (Meiere, 2012, 104.lpp).

Pašlaik spēkā esošais normatīvais regulējums paredz, ka gan vietējās pašvaldības teritorijas plānojums, gan lokālpārvaldības ir apstiprināmi pašvaldības saistošo noteikumu veidā (Teritorijas attīstības plānošanas likums). Autore uzskata, ka problēmas, kas skāra detālpārvaldības apstrīdēšanu ir cieši saistītas ar patreiz spēkā esošo lokālpārvaldības pārsūdzēšanas kārtību. Nepastāvot konkrētai robežšķirtnei starp detālpārvaldības un lokālpārvaldības izstrādes pamatu un pastāvot atšķirīgai to pārsūdzēšanas kārtībai, var rasties situācijas, kad tiek izvēlēts vietējās pašvaldības teritorijas plānošanas veids ar efektīvāko un ātrāko pārsūdzēšanas kārtību. Tiesvedība administratīvā procesa ietvaros var ilgt vairākus gadus, taču tiesas process Latvijas Republikas Satversmes tiesā nav tik laikietilpīgs. Līdz ar ko Teritorijas attīstības plānošanas likuma normas var tikt tulkotas nevis sabiedrības interesēs, bet gan par labu indivīdam, lai sasniegtu personīgus mērķus.

Pamatojoties uz spēkā esošo normatīvo regulējumu, detālpārvaldības vietējā pašvaldība apstiprina ar vispārīgo administratīvo aktu un to var pārsūdzēt Administratīvā procesa likuma noteiktajā kārtībā. Autore sprāt, arī lokālpārvaldības apstiprināšanai un pārsūdzēšanas kārtībai jābūt identiskai detālpārvaldības apstiprināšanas un pārsūdzēšanas kārtībai, jo, kā tika secināts, pēc būtības šie vietējās pašvaldības teritorijas plānojuma veido līdzvērtīgas tiesiskās sekas. Minēto pamato arī Latvijas Republikas Satversmes tiesas viedoklis: “Lokālpārvaldības Teritorijas attīstības plānošanas likuma izpratnē ir līdzīgs detālpārvaldības Teritorijas plānošanas likuma izpratnē, jo abi ir normatīvie tiesību akti, kas precizē (detalizē) teritorijas plānojuma noteikumus” (Latvijas Republikas Satversmes tiesas spriedums lietā Nr. 2014-04-03, 2014., 11.lpp).

Secinājumi un priekšlikumi

Līdz ar jauna pašvaldības teritorijas plānošanas veida iekļaušanu normatīvajā regulējumā veidojas nenoteiktība par konkrētu teritorijas plānojuma veidu pielietojumu. Proti, normatīvajā regulējumā nav norobežotas situācijas, kurās vietējās pašvaldībā teritorijā izstrādājams lokālpārvaldības vai detālpārvaldības. Tiesību aktos iekļautas vispārīgas definīcijas, nav izdalīti kritēriji, kas veido ierobežojumus - kuros gadījumos nav iespējams izstrādāt vienu vai otru pašvaldības teritorijas plānošanas veidu. Pastāvot konkrētiem kritērijiem būtu iespējams sekmīgi nodalīt šos abus vietējās pašvaldības teritorijas plānošanas veidus un realizēt viennozīmīgu tiesību normu piemērošanu, kas kalpotu par labu sabiedrības interesēm.

Autore piedāvājā izveidot šādus kritērijus lokālpārvaldības un detālpārvaldības nošķiršanai:

- lokālpārvaldības netiek izstrādāts atsevišķām zemes vienībām, bet gan teritorijas kompleksai plānošanai;
- ar lokālpārvaldības iespējams grozīt teritorijas plānojumu;
- ar detālpārvaldības nav iespējams grozīt teritorijas plānojumu.

Turklāt, abi šie vietējās pašvaldības teritorijas plānojumi veido līdzvērtīgas tiesiskās sekas, līdz ar ko autore uzskata, ka nepieciešams harmonizēt lokālpārvaldības un detālpārvaldības apstiprināšanas un pārsūdzēšanas kārtību. Lai to īstenotu autore piedāvā veikt izmaiņas normatīvajā regulējumā un nodrošināt lokālpārvaldības apstiprināšanu ar vispārīgo administratīvo aktu, līdz ar to realizēt tā pārsūdzēšanas iespējas Administratīvā procesa likuma ietvaros.

Izmantotā literatūra un avoti

Normatīvie akti

1. *Noteikumi par pašvaldību teritorijas attīstības plānošanas dokumentiem* [tiešsaiste]. LR Ministru kabineta 14.10.2014. noteikumi. Nr. 628. [atsauce 10.05.2017.]. Pieejas veids: <https://likumi.lv/doc.php?id=269842>
2. *Teritorijas attīstības plānošanas likums* [tiešsaiste]. LR 13.10.2011. likums [atsauce 10.05.2017.]. Pieejas veids: <https://likumi.lv/doc.php?id=238807>
3. *Teritorijas plānošanas likums* [tiešsaiste]. LR 01.01.2011. likums [atsauce 10.05.2017.]. Pieejas veids: <https://m.likumi.lv/doc.php?id=63109>

Autoru publikācijas

1. ČEPĀNE, I. Pašvaldības teritorijas plānojuma īstenošanas aktuālās tiesiskās problēmas. *Tiesību efektivitāte postmodernā sabiedrībā: Latvijas Universitātes 73. zinātniskās konferences rakstu krājums*. Rīga : LU Akadēmiskais apgāds, 2015. 421.-428. lpp.
2. MEIERE, S. Personas tiesības vērsties tiesā kā būtisks detālplānojumu tiesiskuma kontroles elements. *Inovāciju juridiskais nodrošinājums : Latvijas Universitātes 70. konferences rakstu krājums*. Rīga : LU Akadēmiskais apgāds, 2012. 103.-116. lpp.

Internet tīklā publiskotie materiāli

1. *Latvijas Republikas Satversmes tiesas 2014. gada 10. oktobra spriedums lietā Nr. 2014-04-03* [tiešsaiste]. LR Satversmes tiesa, 2014. 24lpp. [atsauce 06.05.2017.]. Pieejas veids: http://www.satv.tiesa.gov.lv/wp-content/uploads/2016/02/2014-04-03_Spriedums.pdf
2. *Latvijas Republikas Satversmes tiesas 2014. gada 9. oktobra spriedums lietā Nr. 2013-19-03* [tiešsaiste], LR Satversmes tiesa, 2014. 35lpp. [atsauce 06.05.2017.]. Pieejas veids: http://www.satv.tiesa.gov.lv/wp-content/uploads/2016/02/2013-19-03_Spriedums.pdf
3. *Lokālplānojuma projekta nekustamā īpašuma "Lielkangari", Kangari, Ropāžu novads teritorijas daļā publiskā apspriešana* [tiešsaiste]. Ropazi.lv portāls, 05.03.2016. [atsauce 05.05.2017.]. Pieejas veids: <http://ropazi.lv/lv/pasvaldiba/publiskas-apspriesanas/lokalplanojuma-projekta-nekustama-ipasuma-lielkangari-kangari-ropazu-novads-teritorijas-dala-publiska-apspriesana/>.
4. *Sabiedriskā un publiskā apspriešana* [tiešsaiste]. Babite.lv portāls, 2017. [atsauce 06.05.2017.]. Pieejas veids: <http://www.babite.lv/lv/pasvaldiba/sabiedribas-lidzdaliba/sabiedriska-un-publiska-apspriesana/>
5. *Teritorijas attīstības plānošanas likums. Likumprojekts* [tiešsaiste]. Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrija, 01.03.2011. [atsauce 08.05.2017.]. Pieejas veids: <http://www.bra.lv/images/editor/Teritorijas%20attistibas%20planosanas%20likums.htm>
6. *Uzsākas lokālplānojuma publiskā apspriešana Mūksalas ielā* [tiešsaiste]. Rīgas dome, 15.12.2016. [atsauce 05.05.2017.]. Pieejas veids: <https://riga.lv/lv/ampnews/uzsakas-lokalplanojuma-publiska-apspriesana-mukusalas-iela?10065>

Summary

During the last decades, extensive changes in normative regulations have been made in the Republic of Latvia, which concern spatial planning on several levels. Spatial development documents are created with the purpose of creating more favourable environment, more effective infrastructure and successful use of material and human resources.

With the Spatial Development Planning Law that came into force on 1 December 2011, a new local government spatial development tool – the local plan has been introduced, which, according to its features and legal consequences is similar to the detailed plan.

In the legislation, the definitions of both these types of spatial planning are general, moreover, the norms that determine the basis and aims of developing the local plan and the detailed plan do not provide specific criteria – in which cases local plan development is possible and in which cases a detailed plan is necessary and a local plan is impossible. Namely, there are no limits provided that could be used to set apart these types of local government spatial development.

By introducing the new Spatial Development Planning Law, the legislator wanted to improve the effectiveness of spatial development and create an appropriate spatial planning appeal procedure. The author believes that the local plan and detailed plan approval and appeal procedures need to be harmonized because similar basis for their development but different appeal procedures can cause situations where the local government spatial planning type with the most effective and fastest appeal procedure is chosen.